

Een bedrijf met **DANENBERG BLIJFT DOORGAAN** toppen en dalen

Tekst: Marjolein van Woerkom
Foto: Anjo de Haan

Danenberg uit Heerhugowaard is een begrip in de regio. Het bedrijf heeft in zijn 67-jarige bestaan hoge pieken en diepe dalen gekend. Vorig jaar was het genoodzaakt materieel te veilen, maar het bedrijf gaat door. Een familietrekje, zo blijkt. Jos Danenberg en dochter Marion blikken terug en kijken vooruit naar nieuwe uitdagingen.

Het pand ziet er verlaten uit. Vroeger zou het op een zaterdagochtend vol hebben gestaan met auto's van medewerkers, maar nu staat er alleen een witte Caddy. Het bedrijfspand is zo goed als leeg. Een Liebherr is één van de weinige machines die resteert. Boven staan alleen nog wat bureaus. Enkele vergeten snoeren bungelen over de rand. Zelf zit Jos Danenberg samen met zijn dochter Marion aan de koffietafel in de kantine beneden. Hij is nu zeventig jaar, maar aan stoppen denkt hij nog niet.

“In het begin liep alles als een trein”, blikt Danenberg terug. “Ik trouwde in 1975 met mijn vrouw Ria. Zij deed al snel de boekhouding en administratie. Ze was een duizendpoot. We hadden ontzettend goede mensen in dienst en de sfeer was echt fantastisch. Samen gingen we ervoor. Ploegen, kilveren, aardappels poten, noem maar op. Elke machine die we kochten, kon uit.”

Het bedrijf groeide steeds verder uit. Danenberg werd een begrip en werkte door het hele land. “Op een gegeven moment hadden we ruim veertig man personeel in dienst. We hakselden zo'n 2300 hectare per jaar. Boeren wachtten echt tot wij tijd hadden. Ze belden geen andere loonwerker. Er zaten hier op zaterdagochtend geregeld jongens die zeiden: 'Ik ga hier werken.'”

‘BOEREN WACHTTEN ECHT TOT WIJ TIJD HADDEN. ZE BELDEN GEEN ANDERE LOONWERKER’

ZO GING HET THUIS

Voor zijn dochters - uiteindelijk kregen Jos en Ria er vier - was het een mooie tijd, maar vaak ook een beproeving. “Met wintersport, verjaardagen en feestdagen was mijn vader voor ons op zijn best, dan maakte hij feest en was het gezellig”,

blikt Marion terug. “Thuis was hij was veel aan het werk, maar rond etenstijd was hij altijd thuis. Je wist ook niet beter.”

Haar vader noemt ze dominant, iemand die graag praat en slecht luistert, maar ook iemand die gelooft in mogelijkheden. “Ik hoor vaak: 'Jouw vader is een bijzondere man.' Hij heeft ontzettend veel ideeën. Mijn moeder wist altijd de vertaalslag te maken naar de boekhouding, maar dat ging wel met strijd.”

Dat denken in mogelijkheden bracht haar vader en zijn broer Giel wel verder. Zo hoorde Jos op een avond op het nieuws dat er niet kon worden gestrooid, omdat het zout op was. “Diezelfde nacht reed hij naar zee om zout water te halen en ging hij naar Brabant voor een rolbezem. De volgende dag waren de wegen hier sneeuw- en ijsvrij.”

In 1993 vierden ze het veertigjarig bestaan van het bedrijf. Marion lacht. “Met dat veertigjarig bestaan vierden we meteen de opening van de nieuwe

HET BEDRIJF DANENBERG

Het bedrijf Danenberg is bijna zeventig jaar oud, net als de huidige eigenaar Jos Danenberg. Zijn vader Simon begon het bedrijf in 1953: vlas plukken, hooi persen, dat soort werkzaamheden, maar het schoot niet heel erg op. “In de winter was het armoe”, zegt Jos daarover. Tien jaar later kregen ze zo'n strenge winter dat vader Danenberg wilde stoppen, maar zijn zoons dachten daar anders over. Toen zij in het bedrijf kwamen, groeide dat uit tot meer dan veertig medewerkers. De afgelopen jaren is het bedrijf weer ingekrompen en vorig jaar zijn de meeste machines geveild. Nu gaat Jos zelf nog verder in sterk afgeslankte vorm.

BALANS

loods, inclusief kantoor en kantine. Diezelfde loods waarvan de bouw eerder was stopgezet omdat mijn vader er geen vergunning voor had gekregen. Je raadt het nooit, maar mijn vader wist het zo voor elkaar te krijgen dat de burgemeester de loods kwam openen. Zo was hij gewoon”, aldus Marion. Haar vader glimlacht: “Ik heb mijn hele leven gewoon een beetje mazzel gehad.”

‘DIEZELFDE NACHT REED HIJ NAAR ZEE OM ZOUT WATER TE HALEN EN GING HIJ NAAR BRABANT VOOR EEN ROLBEZEM’

BERGAFWAARTS

Die mazzel had hij niet altijd. Vanaf 2002 ging het bergafwaarts met het bedrijf. Zijn vrouw stopte met de boekhouding en een boekhouder nam het over. Daardoor ontstond een kink in de kabel. “Mijn moeder wist altijd de vertaalslag te maken van wat mijn vader in zijn hoofd had naar de

boekhouding, maar die boekhouder kon dat logischerwijs niet”, zegt Marion. Haar vader vult aan: “Daarbij vind ik dat je mensen die hard voor je werken goed moet belonen, maar dat is uit mijn handen geglipt.”

Zelf werkte Marion van 2005 tot 2007 op kantoor, maar zag toen al de financiële middelen wegstromen. Haar vader was ten einde raad. “Ik voelde me staand op een eiland, alleen in de oceaan”, zegt hij. Met financiële hulp van enkele vaste klanten wist hij er deels weer bovenop te komen.

KLIMMEN TEGEN MS

Marion kreeg in 2006 de diagnose multiple sclerose (MS) en besloot de strijd aan te gaan met als uitdaging de Mont Ventoux te beklimmen. Dit is een jaarlijks terugkerend evenement dat als doel heeft zoveel mogelijk geld op te halen voor MS-onderzoek. “Ik vind de wereld van het ziekenhuis maar ‘pappen en nat houden’. Ze geven je medicijnen mee en daar moet je het maar mee doen. Ik wil juist zelf actie ondernemen.”

De veiling door Troostwijk Veilingen was voor haar de trigger. “Ik wilde dit koppelen aan Klimmen tegen MS. Toen ik dat mijn zussen vertelde, vonden ze dat zo fantastisch dat ze mee wilden doen”, aldus Marion. Er ontstond een sneeuwbaaleffect en nu bestaat hun team uit twintig man. “Dat is voor mij het hoogtepunt van de afgelopen jaren, het niet doorgaan dit jaar vanwege corona het dal.”

Nu staat het evenement voor 13 juni 2021 op de kalender. “We hebben met ons team al bijna € 12.000,- opgehaald. Mensen die willen sponsoren, kunnen terecht op www.klimmentegenms.nl, team Danenberg.”

UIT HET DAL

In 2017 kwam Marion weer terug op de administratie, maar het verval was toen al ingezet. “De goede mensen waren weg en organisatorisch klopte het niet meer. De geoliede machine was veranderd in een stroperige substantie”, aldus Marion. Ze maakte de balans op en stelde voor om Troostwijk Veilingen in te schakelen. “Er was geen uitweg meer, met alles wat er nog lag van onze schuldeisers. Een moeilijk besluit, maar we konden niet anders meer. Troostwijk sprak mij aan omdat dat bedrijf ook het verhaal achter de ondernemer wilde vertellen. Daarmee begon ook het project Klimmen tegen MS binnen ons gezin.”

Zelf had Marion in 2006 de diagnose multiple sclerose (MS) gekregen en haar jongste zusje vier jaar later. Door de veiling ontstond het idee om de Mont Ventoux wandelend te beklimmen tegen MS (zie kader). “Die berg staat synoniem voor Danenberg. Dat gaf de veiling een heel andere dimensie. Wij verkochten op de kijkdag blikken koek voor het goede doel. Dat gaf een heel bijzondere sfeer. Alles klopte.”

Voor haar vader is de veiling logischerwijs niet het einde. Hij gaat door met zijn bedrijf. “Er is werk genoeg, dus ik ga gewoon door, verder met mijn eigen passie.”

‘IK VOELDE ME STAAND OP EEN EILAND, ALLEEN IN DE OCEAAN’